

Publicerad 2009-09-07 12:43 av NeverAngel

Ur mina ögons beskådning

Efter döden intagit min kropp, mitt skal, kommer min själ att befinna sig i ett vakuum. Inte för evigt, men för en stund. Den stund då mina efterlevande sörjer min frånvaro. Men inte alltför länge, för dem vet liksom jag, att livet tar en ny vändning då hjärtat inte pumpar längre. Då invigs nästa kapitel.

Jag tror inte på att minnen bygger upp ett syfte eller ger en mening med livet. Jag tror inte heller på att det finns en uppgift för var och en av oss på jorden att uppfylla, till nytta för framtiden eller något större diffust uppe i det blå. Livet är meningen, är svaret på frågan om meningen med livet. Du kan själv påverka ditt liv, din individualitet och dina minnen. Det finns ingen vägspärr som blockerar vägen för dig. Det finns däremot trafikljus och bommar.

Vägspärrar är symboler för ondska. Ondska kan jag sortera in i olika fack. Det finns godhjärtad ondska. Exempel på det är något någon annan gör för dig, emot din vilja, i tro om att detta är det bästa alternativet. Ren ondska tror jag absolut existerar i form av människor som är fullständigt egoistiska. Då detta kan resultera i allt större skalor, beroende på skala av egoism och makt. Någon abstrakt ondska tror jag inte finns. Det är något vi människor ibland hittar på och fantiserar oss till. Endast för bekvämlighets skull av olika slag.

Vad som ger mitt liv mening vet jag inte. Däremot kan jag svara på vad jag lever för.

Det som många människor ägnar sig åt är att be. Till olika sorts gudar, monument och ting. Jag har också en högre tro. En diffus sådan. Jag tror på att människors goda gärningar bidrar till en bättre värld. Detta i sig bildar då en sorts tro. Tron på gemenskap och kärlek och rättvisa. Det är klart att jag ibland önskar att det fanns en gud som kunde ordna allting till det bättre, eller kunna inrätta mirakel. Jag tror inte att man kan börja tro på något "högre" fören man har varit med om något som gjort en utsatt på något sätt. Jag tror även att detta gäller för ondska och kärlek. Man måste ha varit med om något som sitter kvar, som fastnat i ens minne för att kunna uppskatta och objektifiera händelser man är med om.

När jag känner mig som bäst till mods. När jag får den där känslan av lyckorus, är när mina tankar svävar runt i ett vakuum, är när jag gått igenom något svårt, och sedan precis tagit första steget ifrån. Då sätter jag på min favoritlåt och klänger mig fast i mitt vakuum. Då kan ingen störa mig. Oavsett var jag befinner mig fysiskt. För det är så jag reser mig upp. Jag tror att man måste låta sorgen eller liknande ta ut sina känslor ibland. Men att man sedan måste komma ihåg att livet är livet, och det händer hela tiden saker och ting som förändrar ens tillvaro. Gott som ont. Jag tycker även det är viktigt att komma ihåg att du lever för din egen skull. Jag anser även att det ligger mycket i det latinska uttrycket "Carpe diem", fånga dagen.

Symboler som är viktiga för mig är främst min familj och vänner. För att oavsett hur lycklig jag är, och oavsett hur länge jag kan befinna mig i mitt vakuum, återvänder jag till verkligheten ibland. Och som jag nämnt ovan så är det viktigt att leva i nuet och vara realistisk. Dessa människor är ett stort inslag i mitt liv och bidrar självklart till att jag blivit den jag är och är mycket betydelsefulla för mig. Både känslomässigt

abstrakt och fysiskt, att dem finns där när jag behöver dem.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren NeverAngel med Poeter.se id #9404 innehar upphovsrätten